

Arrest

nr. 123 903 van 14 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 25 april 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Dominique VAN EENOO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco DUBOIS, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient een asielaanvraag in in België op 27 augustus 2013, waarbij hij verklaarde minderjarig te zijn.

Na een medisch leeftijdsonderzoek op 23 september 2013 werd door de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie, geoordeeld dat verzoeker op 29 augustus 2013 met redelijke

wetenschappelijke zekerheid een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van een 2-tal jaar. Bij arrest 226.843 van 20 maart 2014 verwierp de Raad van State het beroep tegen deze beslissing.

Uit het Eurodacverslag van 27 augustus 2013 blijkt dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden genomen in Italië op 12 augustus 2013.

Op 11 oktober 2013 wordt verzoeker gehoord met betrekking tot de overname van zijn asielaanvraag door Italië. Hij verklaart in Italië geen asielaanvraag te hebben ingediend.

Op 14 oktober 2013 wordt een verzoek tot overname gericht aan Italië, dat op 21 oktober 2013 de overname weigert.

Op 24 oktober 2013 wordt een verzoek tot herziening gestuurd; de Italiaanse autoriteiten verklaren zich op 16 april 2014 alsnog akkoord om verzoeker over te nemen, op grond van artikel 10(1) van de Verordening 343/2003/EG.

Op 25 april 2014 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. (bijlage 26quater)

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië⁽²⁾ toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 10(1) van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

De betrokkene diende op 27.08.2013 voor het eerst een asielaanvraag in in België. De betrokkene was daarbij niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De betrokkene stelde daarbij in eerste instantie minderjarig te zijn. Echter werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) twijfel geuit omtrent de beweerde minderjarigheid van betrokkene. De Dienst Voogdij werd dan ook door de DVZ verzocht een leeftijdsonderzoek te laten uitvoeren. De conclusie van het leeftijdsonderzoek dd. 23.09.2013 luidde dat met een redelijke wetenschappelijke zekerheid kan besloten worden dat betrokkene op 29.08.2013 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar een goede schatting is. Betrokkene kan dan ook niet beschouwd worden als niet-begeleide minderjarige. Wat betreft de stelling van de betrokkene dat zijn taskara per post verstuurd werd naar België, dient gesteld te worden dat dit document niet van die aard is dat het de conclusie van het leeftijdsonderzoek zou kunnen wijzigen. Uit informatie waarover de DVZ beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene werd toegevoegd blijkt immers dat alle Afghaanse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn, zowel originele als vervalste documenten.

Bovendien blijkt uit het Eurodacverslag dd. 27.08.2013 dat de vingerafdrukken van de betrokkene reeds genomen werden in Italië op 12.08.2013.

De betrokkene werd op 11.10.2013 door onze diensten gehoord en stelde daarbij Afghanistan op 09.07.2013 verlaten te hebben en via Iran naar Turkije gereisd te zijn, waar hij ongeveer 50 dagen zou verbleven hebben. De betrokkene zou vervolgens naar Italië gereisd zijn, waar hij ongeveer 8 dagen zou verbleven hebben. Tenslotte zou de betrokkene via Frankrijk naar België gereisd zijn, waar hij op 27.08.2013 zou aangekomen zijn.

De betrokkene gaf bij zijn gehoor tevens aan dat hij in Italië werd opgepakt door de politie en zijn vingerafdrukken genomen werden, maar dat hij er geen asielaanvraag heeft ingediend.

Gezien bovengenoemde Eurodacresultaten en de verklaringen van de betrokkene, werd op 14.10.2013 een verzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten, teneinde de betrokkene terug te nemen. Dit overnameverzoek werd echter op 21.10.2013 niet ingewilligd door de Italiaanse instanties. Desalniettemin werd op 24.10.2013 een verzoek tot herziening gestuurd, en verklaarden de Italiaanse instanties zich op 16.04.2014 alsnog akkoord de betrokkene over te nemen en dit op grond van artikel 10(1) van de Verordening 343/2003.

Tijdens het gehoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies besloot asiel te vragen in België, (vraag 34) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen (vraag 36). De betrokkene stelde daarbij dat hij onderweg van andere Afghanen vernomen heeft dat je in België meer kansen hebt om erkend te worden. De betrokkene gaf daarbij tevens aan dat hij niet wil terugkeren naar Italië, aangezien ze daar geen sociale hulp hebben en naar België kwam, nadat zijn vingerafdrukken in Italië genomen werden, omdat het daar geen leven is.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze met betrekking tot het land waar hij een asielaanvraag wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In de Verordening 343/2003 worden immers de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

Elke lidstaat is overigens gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent moet tevens worden opgemerkt dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokkene feiten en omstandigheden aannemelijk te maken, dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

Met betrekking tot de wens van de betrokkene om in België te blijven, omdat hij van andere Afghanen zou vernomen hebben dat je in België meer kansen zou hebben om erkend te worden, dient opgemerkt te worden dat dit louter informatie betreft die de betrokkene via derden zou verkregen hebben en waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Waar de betrokkene stelt dat hij naar België gekomen is, omdat er in Italië geen sociale hulp is en het daar geen leven is, dient gesteld te worden dat betrokkene deze beweringen niet aannemelijk kan maken. De betrokkene kan overigens ook niet aantonen in welk opzicht het leven in België beter zou zijn dan in Italië.

Het verzoek tot terugname dd. 14.10.2013 werd bovendien op 16.04.2014 door de Italiaanse autoriteiten ingewilligd op grond van artikel 10(1) van de Verordening 343/2003. Dit impliceert dat de betrokkene na overdracht aan Italië, er de mogelijkheid zal hebben een asielaanvraag in te dienen.

De betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een volledig onderzoek van zijn asielaanvraag.

Met betrekking tot de overdracht aan Italië en de verantwoordelijkheid die Italië toekomt voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene, dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

We benadrukken dat recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in het algemeen toegang hebben tot opvang en worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten (UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013, p. 10 en Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, p. 13.). Met steun van het Europees Vluchtelingenfonds werd bovendien bijkomende opvangcapaciteit specifiek gericht op aan Italië overgedragen personen in het leven geroepen.

Verder zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to

asylum: system and core problems", april 2011; Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR/Jussbuss, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern en Oslo, mei 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011", 07.09.2011; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Kopies van de vermelde rapporten worden aan het administratief dossier van de betrokkene toegevoegd.

Uit deze rapporten kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van de Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten (rapport OSAR p. 20). Op basis van deze informatie kan worden besloten dat ook de betrokkene na overdracht zal worden verwezen naar de bevoegde instanties. Dit impliceert tevens dat de betrokkene ook toegang zal krijgen tot de in Italië aanwezige gespecialiseerde kosteloze rechtsbijstand voor asielzoekers.

De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand, stelde de betrokkene dat hij slecht sliep toen hij aankwam in België en dat hij veel piekerde, maar dat dit nu iets beter is. De betrokkene bracht echter geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen, of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op deze basis wordt dan ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van de Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 10(1) van de Verordening 343/2003."

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt betreffende het van rechtswege schorsend effect van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

2.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het

voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.5. *In casu* is de verzoekende partij vastgehouden. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Onderzoek van de vordering

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

In casu zet verzoeker uiteen dat hij van zijn vrijheid beroofd is met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

In de huidige stand van het geding wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat door de verwerende partij niet wordt betwist, aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 46 van het burgerlijk wetboek, van artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaat Recht, van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en van artikel 5/2 en 6 van de Verordening 343/2003/EG.

Waar verzoeker in een eerste onderdeel verwijst naar een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Hasselt van 25 februari 2008 waarin wordt gesteld dat een taskara en een paspoort een grotere bewijswaarde zouden hebben dan het medisch leeftijdsonderzoek van Dienst Voogdij, stelt de Raad vooreerst vast dat het aangehaalde vonnis strekt tot het vaststellen van de elementen van staat van de betrokkene en los staat van de beoordeling van een asielaanvraag. Bovendien moet erop gewezen dat dit vonnis geen precedentswaarde heeft, zodat niet wordt ingezien hoe de Raad gebonden zou zijn door een erkenning van bepaalde buitenlandse stukken door een rechtbank in een volstrekt andersoortige procedure met een ander voorwerp, waar verzoeker bovendien geen partij bij was. Noch uit artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht, dat in een erkenningsbevoegdheid voorziet van buitenlandse akten door de rechtbank van eerste aanleg, noch uit artikel 46 van het Burgerlijk Wetboek, kan een verplichting worden afgeleid om verzoekers taskara als bewijskrachtig te aanvaarden. In de huidige zaak is er alleszins geen sprake van een erkenning door de burgerlijke rechtbank. Artikel 479-7, §1, van de programmawet van 24 december 2002 verleent aan de Dienst Voogdij de bevoegdheid om, uit eigen beweging of op verzoek van de overheden bevoegd voor asiel, toegang tot het grondgebied, verblijf en verwijdering, bij twijfel omtrent de leeftijd, over te gaan tot een medisch leeftijdsonderzoek. Dit is gebeurd bij beslissing van de Dienst Voogdij van 23 september 2013. Verzoeker heeft tegen deze beslissing beroep ingesteld bij de Raad van State, hetwelk werd verworpen bij arrest 226.843 van 20

maart 2014. Waar verzoeker ter terechtzitting de resultaten van het medisch leeftijdsonderzoek neerlegt, daarbij wijzend op artikel 7, § 3, van de Voogdijwet dat stelt dat in geval van twijfel over de uitslag van het medisch onderzoek, de jongste leeftijd in aanmerking moet worden genomen, stelt de Raad vast dat te dezen de jongste leeftijd werd vastgesteld aan de hand van de handpolsradiografie. Hieruit blijkt dat verzoeker met een redelijke zekerheid werd geschat op 19 jaar of ouder met een standaarddeviatie van ongeveer 1.5 jaar op 29 augustus 2013. Aldus blijkt dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing zelfs in het uiterste geval van twijfel ouder is dan 18 jaar. Bovendien blijkt uit de bewoordingen van de drie medische onderzoeken dat er wat verzoeker betreft geen twijfel aanwezig is. Immers wordt met betrekking tot de wijsheidstanden geoordeeld dat er een kans van 96% is dat verzoeker ouder is dan 18 jaar, met betrekking tot de handpolsradiografie is sprake van een redelijke zekerheid van 19 jaar of ouder en ten slotte is met betrekking tot het sleutelbeen sprake van een gemiddelde leeftijd van 20,8 jaar. In de e-mail die verzoeker ter terechtzitting neerlegt worden de bestaande wetenschappelijke methodes van leeftijdsbepaling enigszins in vraag gesteld, doch hieruit blijkt niet dat het hier om meer zou gaan dan enkele kanttekeningen bij een algemeen aanvaarde methode. De Raad is op het eerste gezicht dan ook van oordeel dat op afdoende wijze en terecht werd vastgesteld dat verzoeker geen minderjarige is.

Voor zover verzoeker nog vraagt dat de Raad ter terechtzitting zou nagaan of verzoeker inderdaad minderjarig is, volstaat het op te merken dat de Raad in het kader van zijn annulatiebevoegdheid geen onderzoeksdaden kan stellen.

Waar verzoeker in het tweede onderdeel de schending aanvoert van artikel 34 van de verordening 604/213/EU, stelt de Raad vooreerst vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van de verordening 343/2003/EG. Waar verzoeker daarbij aanvoert dat de resultaten van de medische test hem niet werden overgemaakt, zodat hij geen kennis heeft van de elementen van de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat dit feitelijke grondslag mist. Vooreerst heeft niet de dienst Vreemdelingenzaken een medisch leeftijdsonderzoek verricht bij verzoeker, maar de dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie. In het kader van verzoekers verklaringen werd hij onderworpen aan medisch leeftijdsonderzoek. Zoals hij zelf aanvoert, heeft hij tegen deze beslissing een ontvankelijk beroep ingediend bij de Raad van State, dat bij arrest 210.801 werd verworpen na een onderzoek van de middelen over de grond van de zaak. Verzoeker kan niet staande houden niet te weten waar het resultaat van het leeftijdsonderzoek van 29 augustus 2010 op steunt. Ter terechtzitting legt verzoekers advocaat bovendien de resultaten van het medisch onderzoek neer, waarmee hij aangeeft deze te kennen.

Waar verzoeker in het derde onderdeel de schending aanvoert van de artikelen 5.2 en 6 van de verordening 343/2003/EG omdat hij als minderjarige geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië en zijn asielaanvraag aldus overeenkomstig artikel 6 lid 2 van de verordening in België moet worden behandeld, gaat hij eraan voorbij dat ingevolge het leeftijdsonderzoek werd vastgesteld dat verzoeker niet minderjarig was. Aldus kan hij zich niet beroepen op het feit dat hij minderjarig zou zijn geweest – quod non- op het ogenblik van indienen van zijn asielaanvraag overeenkomstig artikel 5.2 van de verordening 343/2003/EG. Overeenkomstig de gegevens van het administratieve dossier blijkt op het eerste gezicht dat verzoeker in werkelijkheid meerderjarig was op het ogenblik van indienen van zijn asielaanvraag in België zodat, geheel overeenkomstig artikel 10 (1) van de verordening 343/2003/EG, kon worden vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke lidstaat was.

Het eerste middel is in geen van zijn onderdelen ernstig.

3.2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 20, 2° van de verordening 343/2003/EG. Hij voert aan dat de Italiaanse overheid in haar Dublin overnameakkoord heeft vermeld dat de overname dient uitgevoerd worden binnen de termijn van zes maanden, uiterlijk op 29 april 2014. De Raad stelt vast dat overeenkomstig artikel 19.3 van de verordening de overname dient te geschieden binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het overname-verzoek door Italië. Uit het door verzoeker overlegde stuk 7, blijkt dat de aanvaarding plaatsvond op 15 april 2014. De Raad stelt dan ook vast dat de vermelding in het postscriptum onderaan deze beslissing: *"le transfert doit avoir lieu dans le délai des six mois, jusqu'à la date du 29.4.2014"* enkel kan worden gelezen als een materiële vergissing, die geen gevolgen heeft op de rechtsgeldigheid van het overnameverzoek.

Het middel is niet ernstig.

3.2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM, in samenhang met artikel 47 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel

39 van de richtlijn 2005/85/EG. Onder verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof 1/2014 en het arrest van het Hof van Justitie 69/10 van 28 juli 2011 voert verzoeker aan dat hij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht. De Raad stelt vooreerst vast dat de door verzoeker aangehaalde arresten betrekking hebben op de behandeling ten gronde van een asielaanvraag en de rechtsmiddelen tegen die beslissing, daar waar de thans bestreden beslissing er enkel, in overeenstemming met de Europese regelgeving, toe strekt de voor de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat aan te duiden. Bovendien kan het middel slechts gelezen worden als kritiek op de wet en ziet de Raad niet in hoe deze kritiek kan leiden tot de schorsing of nietigverklaring van de thans bestreden beslissing. Waar verzoeker verwijst naar het arrest Yousef van 27 februari 2014 van het EHRM, stelt de Raad vast dat verzoeker er in de huidige zaak in geslaagd is tijdig een verzoek tot schorsing bij hoogdringendheid in te dienen tegen de bestreden beslissing waarbij zijn grieven ten aanzien van deze beslissing onderzocht worden. De Raad ziet op het eerste gezicht niet in hoe het middel kan strekken tot nietigverklaring van de bestreden beslissing, verzoeker licht dit ook niet toe.

Het middel is niet ernstig.

3.2.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in samenhang met de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker wijst op de onderzoeksplicht en voert aan dat de situatie in Italië moet worden beoordeeld aan de hand van actuele informatie. Hij verwijst naar de arresten van het Hof van Justitie C-411/10 en C-493/10 van 21 december 2011 waaruit een positieve verplichting blijkt om na te gaan of er in het land van terugname geen problemen zijn inzake de bescherming van grondrechten van asielzoekers. Verzoeker voert aan dat slechts een selectieve lezing van de rapporten wordt gemaakt. Verzoeker verwijst naar een ernstig probleem met betrekking tot de opvangcapaciteiten in Italië. Hij voert aan dat hij zich dient aan te melden bij de luchthaven van Malpensa waarbij hij zou ondersteund worden door het FER project. Verzoeker voert aan dat uit informatie blijkt dat er opvang is indien er vrijplaatsen zijn. Hij verwijst onder meer naar een uitspraak van het UK Supreme Court van 19 februari 2014, naar een voordracht van de Europese mensenrechtencommissaris naar de zaak T. tegen Zwitserland van het EHRM van 12 februari 2014 en naar de zaak 9624/14.

3.2.4.1. Op de vraag waarom hij in België een asielaanvraag indient verklaarde verzoeker dat hij onderweg van andere Afghanen vernomen heeft dat je in België meer kansen hebt om erkend te worden en dat hij niet wil terugkeren naar Italië, aangezien ze daar geen sociale hulp hebben en naar België kwam, nadat zijn vingerafdrukken in Italië genomen werden, omdat het daar geen leven is. Zoals hoger reeds werd besproken, werd ten aanzien van verzoeker besloten dat hij geen minderjarige is, noch wordt er enig ander element aangereikt waaruit de Raad zou kunnen afleiden dat verzoeker behoort tot een kwetsbare groep. Citaten en verwijzingen uit en naar rapporten die betrekking hebben op kwetsbare groepen zijn derhalve niet dienstig.

3.2.4.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said v. Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Müslim v. Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, *Sultani v. Frankrijk*, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, *Müslim v. Turkije*, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, *H.L.R. v. Frankrijk*, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Müslim v. Turkije*, § 68). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a. v. Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

3.2.4.3. Vooreerst kan er besloten worden dat uit verzoekers betoog geen aanwijzing kan worden afgeleid dat verzoeker aan een risico in de zin van artikel 3 EVRM wordt blootgesteld. Hij geeft niet aan dat hij in Italië slecht werd behandeld en dat hij geen opvang kreeg vermits hij geen asielaanvraag in Italië heeft ingediend. Als er geen vraag tot bescherming is geweest kan verzoeker de Italiaanse autoriteiten niet verwijten geen opvang te geven.

3.2.4.4. Uit het door verzoeker aangehaalde arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake *N.S. tegen Secretary of State for the Home Department* blijkt niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM te hanteren.

3.2.4.5. Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-II-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Het Hof van Justitie stelt hierbij uitdrukkelijk:

"Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen. In een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen." (HvJ, Grote Kamer, arrest in de zaken 0-411/10 en C-493/10, 21 december 2011, punten 84 en 85).

3.2.4.6. Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter "*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*" (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.) is de overdracht in strijd met die bepaling. Hieruit volgt dat een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat verhinderd wordt indien ernstig gevreesd moet worden dat asielzoekers in deze lidstaat een behandeling ondergaan die strijdt met artikel 3 van het EVRM. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

3.2.4.7. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient er bovendien op te worden gewezen dat dit Hof reeds geoordeeld heeft dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111).

Verzoeker beperkt zijn uiteenzetting in het verzoekschrift tot het verwijzen naar een aantal algemene rapporten en andere algemene informatie betreffende de situatie van asielzoekers in Italië, die hij echter niet concreet op zijn persoonlijke situatie betreft. Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat verzoeker bij zijn overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker geen elementen aanhaalde die zich verzetten tegen een overdracht naar Italië omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse overheden.

3.2.4.8. *In casu* wordt dan ook *prima facie* vastgesteld dat verzoeker het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoot.

3.2.4.9. Derhalve wordt nagegaan of verzoeker met de algemene rapporten en algemene informatie waarnaar hij verwijst en waaruit hij citeert, aantoot dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort die worden blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

3.2.4.10. In casu voert verzoeker aan dat asielzoekers die worden overgedragen aan Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

3.2.4.11. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de gemachtigde de bestaanbaarheid van de overdracht van verzoeker met het artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht en dat de rapporten die de verzoekende partij onder meer in haar schrijven van 5 maart 2014 aan de verwerende partij gebruikte om haar argumentatie kracht bij te zetten, heeft betrokken op de aanvraag van verzoeker. Er kan aldus op het eerste gezicht niet besloten worden dat de gemachtigde niet heeft geageerd in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM, het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

3.2.4.12. Voorts dient gewezen worden op een recente uitspraak van het EHRM waarin werd gesteld dat:

“78. Taking into account the reports drawn up by both governmental and non-governmental institutions and organisations on the reception schemes for asylum seekers in Italy, the Court considers that, while the general situation and living conditions in Italy of asylum seekers, accepted refugees and aliens who have been granted a residence permit for international protection or humanitarian purposes may disclose some shortcomings (see paragraphs 43, 44, 46 and 49 above), it has not been shown to disclose a systemic failure to provide support or facilities catering for asylum seekers as members of a particularly vulnerable group of people, as was the case in M.S.S. v. Belgium and Greece (cited above). The reports drawn up by the UNHCR and the Commissioner for Human Rights refer to recent improvements intended to remedy some of the failings and all reports are unanimous in depicting a detailed structure of facilities and care to provide for the needs of asylum seekers (see paragraphs 43-49 above). The Court would also note the manner in which the applicant was treated upon her arrival in Italy in August 2008, in particular that her request for protection was processed within a matter of months and accommodation was made available to the applicant along with access to health care and other facilities. Against this background, the Court considers that the applicant has not shown that her future prospects if returned to Italy, whether taken from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3 (see, inter alia, Ireland v. the United Kingdom, 18 January 1978, § 162, Series A no. 25; Jalloh v. Germany [GC], no. 54810/00, § 67, ECHR 2006-IX; Haidn v. Germany, no. 6587/04, § 105, 13 January 2011; and M.S.S., cited above, § 219). There is no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to benefit from the available resources in Italy or that, if she encountered difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner to any request for further assistance.” (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Mohammed Hussein v. Nederland en Italië).

Uit de rapporten geciteerd in dit arrest evenals in de bestreden beslissing, blijkt dat een genuanceerder beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers, ook naar de procedureregels toe, zich opdringt.

In de bestreden beslissing wordt naast deze rapporten nog verwezen naar de rapporten van OSAR, *“Asylum procedure and reception conditions in Italy”*, mei 2011 en NOAS, *“The Italian approach to asylum: Systems and core problems”*, april 2011, waarbij de Raad vaststelt dat dit laatste meer gedetailleerde, uitgebreide en concrete informatie bevat omtrent de asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. De gemachtigde steunt zich op deze rapporten om te besluiten dat een overdracht van de verzoekende partij naar Italië geen schending van artikel 3 EVRM teweegbrengt. Deze rapporten zijn bij het administratief dossier gevoegd. Bij de beoordeling van de gegevens uit het NOAS rapport moet worden benadrukt dat het rapport in zijn geheel moet gelezen worden en dat er niet kan uitgegaan worden van enkel partiële gedeeltes waarnaar de verzoekende partij verwijst hetzij uit citeert. Bovendien maakt dit rapport een onderscheid tussen de asielzoekers die in Italië zijn gebleven na het indienen van een asielaanvraag en deze die ingevolge de Dublin-II-Verordening worden teruggebracht naar Italië.

Lezing van het NOAS rapport van april 2011 leert dat slechts van een minderheid van asielzoekers die Italië verlaten hebben, de asielaanvraag werd afgewezen. De meerderheid hiervan heeft een verblijfsvergunning verkregen. Diegenen die terugkeren naar Italië zonder eerst in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend krijgen in het politiestation, bv. in de luchthaven, de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijke organisaties aangeduid door de autoriteiten die in de nabijheid zijn van het politiestation (NOAS verslag, pagina 13). Weliswaar zijn er incidenten gerapporteerd waar geen afspraken met de ‘Questura’ zijn verkregen, maar deze problematiek, voortvloeiend uit eventuele onwetendheid van de asielzoeker, kan voorkomen worden in het geval van een verzoeker die door middel van zijn raadsman ongetwijfeld op de hoogte zal

worden gebracht van de inhoud van het NOAS rapport waarin duidelijk wordt omschreven welke concrete stappen de verzoeker dient te ondernemen zo er zich een incident zou voordoen. Uit dit rapport blijkt tevens dat diegene die een asielaanvraag in Italië had ingediend, nog geen interview heeft gehad en waar nog geen beslissing over de asielaanvraag werd genomen, meestal toegang krijgt tot de verdere afhandeling van zijn asielprocedure. Indien in dat geval de beslissing al wel werd genomen en deze negatief is, is het meestal geen probleem om de heropening van de asielaanvraag te verkrijgen. Zij hebben ook de mogelijkheid om beroep in te stellen indien reeds een negatieve beslissing werd genomen omdat zij het Italiaans grondgebied hebben verlaten zonder het resultaat van de procedure af te wachten. (pagina 13-14 voormeld verslag).

Wat de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin-II-Verordening betreft, meldt voormeld rapport dat meestal opvangplaats voor hen gevonden wordt in CARA- centra onder meer in Rome en in Malpensa. Diegenen die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating, verliezen hun opvangplaats. In de 'Fiumicino' luchthaven krijgen Dublinterugkeerders opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR opvangsysteem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Kwetsbare groepen hebben voorrang. Voorts blijken opvangplaatsen in Italië niet alleen voorzien te worden via het SPRAR opvangsysteem doch tevens via lokale projecten die opereren buiten het SPRAR opvangsysteem (pagina 20-23 voormeld verslag).

Meteen is duidelijk dat er in Italië opvangcapaciteit is en dat asielaanvragen er wel degelijk worden behandeld. Er bestaan verschillende opvangmogelijkheden waar verzoeker in principe toegang tot heeft, zodat hij niet aannemelijk maakt dat er voor hem, bij terugkeer, geen mogelijke toegang tot opvang of dienstverlening bestaat, ondanks een actuele problematiek van massale toestroom van asielzoekers en migranten.

3.2.4.13. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de rapporten die zijn opgesteld na voornoemd arrest van het Europese Hof van die aard zijn dat een ander besluit zich opdringt. Ook uit het citaat een voordracht van de Europese mensenrechtencommissaris N. Muiznieks kan niet worden afgeleid dat het hier om meer zou gaan dan persoonlijke bedenkingen waaruit een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden afgeleid.

Er wordt opgemerkt dat de vaste rechtspraak van het EHRM luidt dat artikel 3 van het EVRM geen recht garandeert op een op bepaalde levensstandaard, noch een algemene verplichting inhoudt om vluchtelingen financiële ondersteuning te geven om een bepaalde levensstandaard te behouden, noch een verplichting inhoudt om huisvesting te voorzien. Het gegeven dat de socio-economische leefomstandigheden aanzienlijk zouden verminderen is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen. (zie EHRM 25 oktober 2005, nr. 68029/01, Kutepov en Anikeenko v. Rusland (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. Griekenland en België, par. 249 en mutatis mutandis EHRM Chapman v. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 2001, nr. 27238/95, par. 99 inzake art. 8 EVRM. Zie ook EHRM 26 april 2005, nr. 53566/05, Müslim v. Turkey, par. 85 en EHRM 27 april 2010, nr. 53080/07, Miah v. Verenigd Koninkrijk, par. 14 (onontvankelijkheidsbeslissing))

3.2.4.14. De verwijzing naar buitenlandse rechtspraak is niet dienstig nu deze de Raad niet vermag te binden. Waar verzoeker nog verwijst naar recente opschortingsbeslissingen van Dublintransfers naar Italië door het EHRM, gaat het telkenmale om personen in een kwetsbare positie, zoals gezinnen met kinderen of ernstig zieken, verzoeker toont geenszins aan dat zijn omstandigheden gelijkaardig zijn als de gevallen waarnaar hij verwijst.

3.2.4.15. Derhalve dienen de motieven van de bestreden beslissing bijgetreden te worden en kan prima facie geen schending van artikel 3 EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie worden vastgesteld.

Het middel is niet ernstig.

4. Aangezien er niet voldaan is aan een van de cumulatieve voorwaarden van 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, dient de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden verworpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. MONSIEURS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. MONSIEURS

C. VERHAERT